

ikke, saaledes som den staar, med Nødvendighed kommer til at medføre det. Det Tilfælde er slet ikke udtrykkelig omtalt i Paragrafen. Hvorvidt Reglen faar Anvendelse ogsaa i det Tilfælde, vil jo bero paa, om man finder det rigtigst og forsvareligt efter de gjældende Bestemmelser at lade f. Ex. en hjemsendt værnepligtig Officer dømmes ved Krigsret uden at indkalde ham. Men det bliver ikke afgjort, hvad enten man vedtager denne Bestemmelse eller ikke. Det forekommer mig altsaa, at Intet vil være foregrebet derved, og jeg agter derfor at følge den ærede Minister i at gjenoptage denne Bestemmelse, hvad jeg ogsaa vil tilraade Andre at gjøre. — Jeg skal dernæst gaa over til at omtale det Endringsforslag, der er stillet under Nr. 22 af et Mindretal i Udvalget, hvoriblandt jeg, og som har Hensyn til Druffenstabsparagrafen. Ærede Medlemmer ville se, at det Forslag, vi her have opstillet, er det samme som det, der var stillet ved denne Sags 2den Behandling, ligeledes af et Mindretal i Udvalget, men som ikke blev vedtaget her i Thinget. I Reglen maa det — hvad jeg fuldstændig erkjender — anses for urigtigt at gjenoptage Forslag, som have været stillede af Medlemmer — jeg taler ikke om de af Regjeringen stillede, og ere blevne forfaste ved en foregaaende Behandling; men imidlertid har det altid været Thingets Praxis, naar ved den foregaaende Behandling Stemmerne have omtrent staaet lige, og der tillige har været Udstillige fraværende, da at anse det for forsvareligt at bringe Spørgsmaalet frem igjen til Thingets Afgjørelse. Jeg kan imidlertid med Hensyn til Begrundelsen deraf fatte mig i nogen Korthed, idet jeg kan henvisse til, hvad der tidligere er sagt ved anden Behandling, hvor der jo om dette Forhold fandt en Diskussion Sted, som rigtignok hverken var udømmende eller egentlig indgaaende, men dog temmelig udførlig. Jeg skal blot tilføje et Par Bemærkninger om, hvad der vel maa siges at være det Principmæssige i dette Forhold, og hvad det praktiske Behov kan kræve som nødvendig Regel. Det er Noget, Alle erkjende, at den Regel, som findes i vor borgerlige Straffelovs § 38, og som medfører, at den, der har foretaget en Forbrydelse i en Grad af Beruselse, der udelukker Tilregnelighed, skal være straffri, er stemmende med vigtige Principer. Tidligere har det vel været bestridt i Theorien og ogsaa været negtet i mange Lovgivninger; men som jo efterhaanden har vundet almindelig Anerkjendelse. Nu er det jo Noget, som vel Alle ville være enige om, at der ikke for Militære i og for sig kan gjælde en anden Grundsetning end den, som maa betragtes som den principmæssige og rigtige fra et kriminalistisk Synspunkt. Dette er ogsaa erkjendt fra alle Sider, og det har man heller ikke forsøgt at omstøde i Lovforslaget, idet dette jo ikke gaar ud paa overhoved at opstille den Regel, at Beruselse ikke skulde være nogen formildende eller Straf udelukkende

Omstændighed for Militære. Ivertimod er det jo i den Affattelse, som Paragrafen har haat i alle Udskift, anerkjendt, at, hvor der var Tale om Forbrydelser af Militære, som ikke gik ind under Begrebet Overtrædelse af Tjenestepigten, for Exempel Volds handlinger imod civile Medborgere udenfor Tjenesten, Tyveri udenfor Tjenesten og deslige, vilde Militære være stillede ganske ligesom Civile med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Beruselse er en Straf udelukkende eller Straf formildende Omstændighed. Derimod maa det erkjendes, at de Principer, som overhoved gjælde med Hensyn til Indflydelsen af Beruselse paa Bedkommendes Tilregnelighed, i og for sig medføre, at der i militære Forhold kan etableres andre Regler end dem, som vilde finde Sted for den Paagjældende, hvis han ikke var i saadan Stilling. Det ligger nemlig i, at der her er Tale om et Embede for alle de Bedkommende, idet Udførelsen af Tjenesten væsentlig maa betragtes som en Embedsgjerning, ikke blot for Officerer og Underofficerer, men ogsaa for de Menige. Dette fører nu imidlertid ingenlunde til, at man kan opstille den Regel, at Beruselse ikke skulde kunne komme i Betragtning som formildende eller nedsettende Omstændighed for den Paagjældende, fordi det hører med til den Bedkommendes Embedspligt at afholde sig fra at beruse sig. Naar man skulde sige, hvad der var principmæssigt paa dette Gebet, saa vilde det vistnok være det, at alleevne, hvor der var Tale om en positiv Gjerning, som Bedkommendes Embede krævede af ham som Pligt, der vilde det ikke kunne komme ham tilgode, naar han ikke opfyldte sin Pligt til at udføre denne Gjerning, at dette var grunden i Beruselse. Dette indrømmer jeg fuldstændig den ærede Ordfører, men den ærede Ordførers Feil ligger deri, at han ser sig blind paa disse Tilfælde og ikke har Die for alle de udenfor liggende Tilfælde. Jeg erkjender fuldkomment, at ved de Forbrydelser, hvor der er Tale om, at Bedkommende paa Grund af Beruselse har undladt at foretage Noget, der paaligger ham som Pligt, der kan Beruselsen ikke komme ham tilgode, og dette er jo ogsaa erkjendt ved Affattelsen af flere af disse Paragrafer, og jeg skal navnlig henvisse til §§ 170, 171 og 172, hvor det endog ligefrem er stillet op som en Forbrydelse, at han beruser sig saaledes, at han ikke er i Stand til at udføre sin Gjerning, og dette stilles ganske lige med, at han forsætlig lader være med at udføre den. Men udenfor disse Tilfælde er der i denne Lov en stor Mængde andre Tilfælde, og de falde, saavidt jeg kan skjønne, i to Klasser. Den ene Klasse er de Tilfælde, hvor Bedkommende i selve Tjenesten begaar en Forbrydelse, som ikke er en Undlabelse af at opfylde en ham paahvilende Pligt, men derimod en positiv Forbrydelse, f. Ex. Vold imod Foresatte, Oprør, Tyveri af Gjenstande, som han er sat til at bevogte, og deslige. Den